

Ældste David A. Bednar
De Tolv Apostles Kvorum

Kom og se

Jesu Kristi Kirke har altid været og vil altid være en missionerende kirke.

MIT budskab er særligt rettet til dem, der ikke er medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg vil tale om et grundlæggende spørgsmål, som mange af jer måske har: »Hvorfor er sidste dages hellige så ivrige efter at fortælle mig, hvad de tror på og efter at invitere mig til at lære mere om deres kirke?»

Jeg beder om, at Herrens Ånd vil hjælpe mig til at kommunikere effektivt og jer til klart at forstå mit svar på dette vigtige spørgsmål.

Et guddommeligt påbud

Jesu Kristi hengivne disciple har altid været og vil altid være tapre missionærer. En missionær er en, der følger Kristus, og som vidner om ham som Forløseren, og forkynder hans evangeliums sandheder.

Jesu Kristi Kirke har altid været og vil altid være en missionerende kirke. De enkelte medlemmer af Frelserens kirke har påtaget sig den højtidelige forpligtelse til at hjælpe med at opfylde det guddommelige påbud, som Herren gav til sine apostle, som der står i Det Nye Testamente:

»Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn,

og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende« (Matt 28:19-20).

Sidste dages hellige tager dette ansvar om at undervise alle folk i alle lande om Herren Jesus Kristus og hans gengivne evangelium meget alvorligt. Vi tror på, at den samme kirke, der i fordums tid blev grundlagt af Frelseren, er blevet genoprettet på jorden af ham i de sidste dage. Hans evangeliums lære, principper, præstedømmemyndighed, ordinancer og pagter findes i dag i hans kirke.

Når vi inviterer jer til at komme med os i kirke eller til at blive undervist af fuldtidsmissionærene, så prøver vi ikke på at sælge jer et produkt. Som medlemmer af Kirken modtager vi ikke præmier eller bonuspoint i en himmelsk konkurrence. Vi forsøger ikke bare at øge antallet af medlemmer af Kirken. Og allervigtigst, så forsøger vi ikke at tvinge jer til at tro, som vi gør. Vi inviterer jer til at høre de gengivne sandheder i Jesu Kristi evangelium, så I kan studere, overveje, bede og erfare for jer selv, om det, vi fortæller jer om, er sandt.

Nogle af jer vil måske sige: »Men jeg tror allerede på Jesus og efterlever hans belæringer,« eller »jeg er ikke sikker på, at Gud virkelig findes.« Vores invitation til jer er ikke et forsøg på at formindske værdien af jeres religiøse traditioner eller livserfaring. Kom med alt, som I ved er sandt, godt og prisværdigt – og afprøv vores budskab. Ligesom Jesus sagde: »Kom og se« (Joh 1:39) til to af sine disciple, opfordrer vi jer til at komme og se, om Jesu Kristi gengivne evangelium ikke udbygger og beriger det, som I allerede tror er sandt.

Vi føler i sandhed et højtideligt ansvar for at bringe dette budskab ud til ethvert folkeslag, stamme, tungemål og folk. Og det er præcis det, vi gør i dag med en styrke på flere end 88.000 missionærer, der arbejder i over 150 lande over hele verden. Disse enestående mænd og kvinder hjælper medlemmer af vores kirke til at opfylde deres guddommelige udpegede og individuelle ansvar, som vi hver især har for at forkynde Jesu Kristi evigtvarende evangelium (se L&P 68:1).

Mere end en åndelig pligt

Men vores ivrighed efter at forkynde dette budskab er ikke blot et resultat af, at vi føler det er vores åndelige pligt. Vores ønske om at

fortælle om Jesu Kristi gengivne evangelium er snarere en afspejling af, hvor vigtige disse sandheder er for os. Jeg tror, at jeg bedst kan beskrive, hvorfor vi er så ligefremme i vores forsøg på at forklare jer om vores tro, ved at fortælle om en oplevelse, som min hustru og jeg havde for mange år siden sammen med to af vore sønner.

En aften stod Susan og jeg i nærheden af et vindue i vores hjem og så på to af vore små drenge, der legede udenfor. Mens de legede, kom den yngste af de to drenge lettere til skade ved et lille uheld. Vi så med det samme, at han ikke var kommet alvorligt til skade, og vi besluttede, at vi ikke straks ville komme ham til undsætning. Vi ville gerne observere og se, om nogle af vore samtaler i familien om broderkærlighed var sunket ind. Det næste, der skete, var både interessant og lærerigt.

Den ældre bror trøstede og hjalp forsigtigt den yngre bror ind i huset. Susan og jeg havde stillet os i nærheden af køkkenet, så vi kunne se, hvad der skete, og vi var parate til straks at bryde ind, hvis der var risiko for, at

nogen kom yderligere til skade, eller hvis et alvorligt uheld var forestående.

Den ældre bror trak en stol hen til køkkenvasken. Han klatrede op på stolen, hjalp sin bror op på stolen, åbnede for vandet og begyndte at hælde rigeligt med opvaskemiddel på sin lillebrors sårede arm. Han gjorde sit bedste for forsigtigt at vaske snavset væk. Hans lillebrors reaktion på denne procedure kan kun beskrives korrekt ved at bruge et skriftsted fra de hellige skrifter: »Og de skal have grund til at hyle og græde og jamre og skære tænder« (Mosi 16:2). Og den lille dreng hylede!

Efter han var blevet skrubbet, blev armen omhyggeligt tørret med et håndklæde. Til sidst stoppede skrigeriet. Den ældre bror klatrede dernæst op på køkkenbordet, åbnede et skab og fandt en ny tube med salve. Selv om skrammerne på hans lillebror ikke var store eller omfattende, smurte den ældre bror næsten al salven i tuben på hele den skadede arm. Skrigeriet begyndte ikke igen, da lillebroren tydeligvis bedre kunne lide salvens lindrende effekt, end han havde påskønnet opvaskemidlets rensende effekt.

Den ældre bror vendte tilbage til skabet, hvor han havde fundet salven, og fandt en ny kasse med sterile bandager. Han pakkede dem ud og bandt bandager på sin brors arm – fra håndleddet til albuen. Da problemet var løst, og med sæbebobler, salve og emballage ud over hele køkkenet, hoppede de to små drenge ned fra stolen med et stort smil og et glad ansigt.

Det, der dernæst skete, er meget vigtigt. Den skadede bror samlede de resterende bandager sammen, tog den næsten tomme tube med salve og gik udenfor igen. Han fandt hurtigt sine venner og begyndte at smøre salve og lægge bandager på deres arm. Susan og jeg blev begge slået af oprigtigheden, entusiasmen og hastigheden i hans reaktion.

Hvorfor handlede den lille dreng, som han gjorde? Læg mærke til, at han med det samme og intuitivt ønskede at give sine venner det samme, som havde hjulpet ham, da han var såret. Der var ikke behov for at opfordre, udfordre, tilskynde eller anspore den lille dreng til handling. Hans ønske om at hjælpe andre var den

naturlige konsekvens af en personlig oplevelse om stor hjælpsomhed og godgørenhed.

Mange af os reagerer som voksne på præcis samme måde, når vi finder en behandling eller noget medicin, der fjerner smerter, som vi længe har døjet med, eller vi får et råd, der gør os i stand til at møde udfordringer med mod og rådvildhed med tålmodighed. At fortælle andre mennesker om det, som betyder mest for os, eller som har hjulpet os, er slet ikke usædvanligt.

Det er især tydeligt i anliggender med stor, åndelig betydning og konsekvens. For eksempel fortæller en beretning i den bog med hellig skrift, vi kalder Mormons Bog, om en drøm, som en fordums profet og leder ved navn Lehi havde. Det centrale element i Lehis drøm er livets træ – som repræsenterer »Guds kærlighed«, der er »yderst ønskværdig, mere end alt andet« og »glæder sjælen mest« (1 Ne 11:22-23; se også 1 Ne 8:12, 15).

Lehi forklarede:

»Og det skete, at jeg gik hen og spiste af frugten af det, og jeg fandt, at den var yderst sød, mere end alt andet, som jeg nogen sinde før havde smagt. Ja, og jeg så, at frugten af det var hvid og overgik al den hvidhed, som jeg nogen sinde havde set.

Og da jeg spiste af frugten af det, fyldte den min sjæl med overordentlig stor glæde; derfor begyndte jeg at nære ønske om, at min familie også skulle spise af den« (1 Ne 8:11-12; fremhævelse tilføjet).

Den største tilkendegivelse af Guds kærlighed til sine børn er Herren Jesu Kristi jordiske tjenestegerning, hans sonoffer og hans opstandelse. Træets frugt kan ses som et symbol på velsignelserne ved Frelserens forsoning.

Lehis øjeblikkelige reaktion, da han spiste af træets frugt og oplevede stor

glæde, var et stort ønske om at dele det med og tjene sin familie. Da han således vendte sig mod Kristus, vendte han også sin kærlighed og tjeneste mod andre.

En anden vigtig episode i Mormons Bog beskriver, hvad der skete med en mand, der hed Enosh, da hans oprigtige og indtrængende bøn blev hørt og besvaret af Gud.

Han sagde:

»Og min sjæl hungrede, og jeg knælede ned for min skaber og anrøbt ham i indtrængende bøn og påkaldelse for min egen sjæl; og hele dagen lang anrøbt jeg ham; ja, og da natten kom, oplod jeg stadig min røst, så den nåede himlene.

Og der kom en røst til mig, som sagde: Enosh, dine synder er dig tilgivevet, og du skal blive velsignet

Og jeg, Enosh, vidste, at Gud ikke kunne lyve; derfor blev min skyld fejlet bort.

Og jeg sagde: Herre, hvordan er det sket?

Og han sagde til mig: På grund af din tro på Kristus, som du aldrig før har hørt eller set ... se, din tro har gjort dig ren.

Se, det skete, *da jeg havde hørt disse ord, at jeg begyndte at føle et ønske for mine brødre, nefitternes, velfærd; derfor udøste jeg hele min sjæl til Gud for dem«* (En 1:4-9; fremhævelse tilføjet).

Da Enosh vendte sig mod Herren »med hjertets faste forsæt« (2 Ne 31:13), øgedes samtidig hans bekymring for sin families, venners og bekendtes velfærd.

Den varige lektie, som vi lærer af disse to episoder, er vigtigheden af, at vi selv oplever velsignelserne ved Jesu Kristi forsoning som en forudsætning for en dybfølt og oprigtig tjeneste, der rækker langt udover bare at gøre det automatisk. Ligesom Lehi, Enosh og vores lille dreng i den historie, jeg fortalte, har vi som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige følt den smerte, der er forbundet med

åndelig usikkerhed og synd. Vi har også oplevet den renselse, den fred med samvittigheden, den åndelige heling og fornyelse og den vejledning, der kun kan komme ved at lære og efterleve principperne i Frelserens evangelium.

Jesu Kristi forsoning tilvejebringer den renselse, der er nødvendig for at blive ren, den lindrende salve til at helbrede åndelige sår og fjerne skyld og den beskyttelse, som gør os i stand til at være trofaste i både gode og dårlige tider.

Absolutte sandheder findes

Til jer familiemedlemmer og venner, som ikke er medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, har jeg forsøgt at forklare nogle grundlæggende årsager til, at vi missionerer.

Absolutte sandheder findes i en verden, der i stadig stigende grad ringeagter og afviser absolutter. Engang i fremtiden skal »hvert knæ ... bøje sig« og »hver tunge bekende: Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære« (Fil 2:10-11). Jesus Kristus er absolut den evige Faders enbårne Søn. Som medlemmer af hans kirke vidner vi om, at han lever, og at hans kirke er blevet genoprettet i sin fylde i disse sidste dage.

Når vi inviterer jer til at lære om og afprøve vores budskab, er det på grund af den positive effekt, som Jesu Kristi evangelium har haft i vores liv. Nogle gange er vi måske akavede eller lidt for direkte eller endda for vedholdende i vore forsøg. Vores enkle ønske er at fortælle jer om de sandheder, der er af største værdi for os.

Som en af Herrens apostle og med hele min sjæls styrke bærer jeg vidnesbyrd om hans guddommelighed og eksistens. Og jeg inviterer jer til at »kom[me] og se« (Joh 1:39). I Herren Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Præsident Thomas S. Monson

Til vi ses igen

Må vi alle overveje de sandheder, vi har hørt, og må de hjælpe os til at blive endnu mere tapre disciple.

Mine brødre og søstre, vi har oplevet to herlige dage med inspirerede budskaber. Vores hjerte er blevet rørt og vores tro styrket, mens vi har nydt Ånden, der har været til stede ved disse konferencemøder. Når vi nu afslutter, takker vi vor himmelske Fader for de mange velsignelser, han giver os.

Vi er blevet opløftet og inspireret af den smukke musik, der har lydt under møderne. Bønnerne har ført os nærmere himlen.

Må jeg på hele Kirkens vegne udtrykke en stor tak til vore brødre, der er blevet afløst ved denne konference. Vi kommer til at savne dem. Deres bidrag til Herrens værk har været enormt og vil kunne mærkes i generationer.

Må vi nu vende hjem med en beslutning i hjertet om at gøre tingene lidt bedre, end vi har gjort det tidligere. Må vi være lidt venligere og lidt mere betænksomme. Må vi række en hjælpende hånd ud, ikke blot til andre

